

Megjelenik évente
tízszer.

„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki
békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt
mondja Sionnak : Uralkodik a te Istened.“ Ésaías 52, 7.

VIII. évfolyam
10 szám.

„Senkit sem látának maguk körül, egyedül a Jézust.“

Márk 9, 8.

Az „Adventhírnök“ olvasóinak és az összes kedves testvéreknek boldog új esztendőt kívánok az Unió bizottságának a nevében. De vajjon szabad és lehet-e ebben az időben ilyesmit kívánni? A nyomoruságnak ebben az idejében vajjon reménykedhetünk-e a boldogságban és jónak bekövetkezésében? Határozottan! Az elmúlt esztendő nemcsak rosszat, hanem jót is hozott magával a mi számunkra. A „mi Istenünk jóságos kezéből“ sok minden jót fogadtunk el a múltban. Ezt ne feledjük el! A múltban tapasztalt jók, reményteljesen engednek a jövőbe tekinteni. Sorsunkat nem mi magunk határozzuk meg. A jövőnk egy jóságos mennyei Atya kezeibe van helyezve, aki szeret bennünket és akinek békességes gondolatai vannak velünk. Jer. 29, 11.

Az esztendők tova repülnek. (Zsolt. 90, 10.) Az idők változnak; minden mulandó! Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz: Megváltó, Segítő, Megmentő. Irgalommal és kegyelemmel tekint le reánk. Zsolt. 33, 13–15. Ján. 21, 4. Csupán az a fontos, hogy reá nézzünk és megtanuljuk „egyedül Jézust látni“. Tekintsünk minden időben arra, aki nemcsak megkezdí, hanem be is fejezi a dolgokat (Fil. 1, 6.) és akkor nyugodtak maradhatunk a tomboló viharok közepette is.

Mínck A.

Bizzál Istenben!

... benned bízik az én lelkem; és szárnyaid árnyékába menekülök, amíg elvonulnak a veszedelmek.“ Zsolt. 57, 2.

A fentebb idézett szavak határozott bizonyosságot tesznek az Isten iránti bensőséges szeretetről, teljes odaadásról és feltétlen bizalomról. Ezeket Dávid, az Isten szíve szerinti férfiú mondotta, midőn „Saul elől a barlangba menekült“ (Zsolt. 57, 1.), hogy védekezzék állandó üldözéseivel szemben. Az időpont súlyos és nehéz volt. annál ragyogóbb színben tünteti fel Dávidnak Isten iránt táplált bizalmát.

Habár ezt megelőzőleg Sámuel próféta már királlyá kente fel Dávidot, tehát a királyság már biztosítva volt Isten részéről az ő számára, ez még korántsem jelentett kényelmes és zavarta-

lan életet. Az isteni felkenetés nem óvta meg őt a megpróbáltatástól és üldözéstől. Irva van, hogy Dávidot „Saul minden nap keresé“, hogy úgy üldözte őt „mint egy fogoly madarat üldöznek a hegyeken“ és a vadkecskék kősziklái.“ (1. Sám. 23, 14; 26, 20; 24, 3.)

Az éveken keresztül tartó üldözés igen kemény iskola volt Dávid számára. Azonban mindaddig, amíg bízott az Istenben, csodálatos tapasztalatokon és nagyszerű győzelmeken ment keresztül. Amíg Isten oltalma alatt tudta magát, addig nem csupán a barlangban, hanem a pusztában és „Engedi erősségeiben“ (1. Sám. 24, 1.) is biztonsággal érezhette magát. Ezekben a napokban a nyomorusággal párhuz-

mosan növekedett hite és Istenbe vetett bizalma is. Ezen hívő odaadásban találta meg egyedüli védelmét és biztonságát. Ez őrizte meg életét, ez adott néki erőt a győzelemhez és ez tette lehetővé, hogy a nagy veszedelmek és súlyos üldözések közepette is megőrizte bátorságát. Ez őrizte meg életét, ez adott néki erőt a győzelemhez és ez tette lehetővé, hogy a nagy veszedelmek és súlyos üldözések közepette is megtartotta bátorságát, cselekvőképességét és örömet; és így vált lehetővé, hogy a barlang sötétjében is vidám szívvel zenghette énekét az Úrhoz.

Miként Dávid felől, úgy Istennek gyermekeiről is meg van írva: „Néktek kenetek van a Szenttől.” (1. Ján. 2, 20.) Ezen Lélek által való felkenetés tesz bennünket „királyokká és papokká az Isten előtt.” (Jel. 1, 6.) A nehézségektől és küzdelmektől azonban mi sem leszünk megkímélve. A Lélek által való felkenetés hozza magával, hogy míg egyrészt annyi áldásban részesülünk, addig másrészt az Istent nem ismerő világ bennünket sem ismer. (1. Ján. 3, 1.) Dávid esetéhez hasonlóan az isteni felkenetés nálunk is a nagyobb küzdelmeket és hevesebb üldöztetéseket jelentheti egyúttal; úgyhogy ma is beteljesedik azon ige: „A test szerint való pedig üldözte a Lélek szerint valót.” Gal. 4, 29.

A hívőnek és még nagyobb mértékben a misszionáriusnak és könyvevangélistának, akik ellenséges területen állva igyekeznek lerontani Sátán erősségeit, egyedüli biztonsága a teljes odaadás lehet. Dávidhoz hasonlóan ugyan ő is látni fogja az ellenséges seregeket, hallani fogja a körülfogó sereg fegyvereinek zaját, az emberek megvetését és gúnyolódását, mintegy a saját testén fogja tapasztalhatni az oroszlán ordításának (1. Péter 5, 8.) a hatását; mindez azonban meg nem semmisítheti a Krisztusban hívő és bizakodó lelket. Feltétlen odaadása következtében a Mindenható áll az oldala mellett, aki pedig nagyobb mint az, aki e világban van.” (1. Ján. 4, 4.) Ez a tudat vigaszt és megnyugvást jelent számára.

Boldog az a lélek, aki a nyomorúságnak ebben az idejében is nyugodtan mondhatja Istennek: „Benned bízok az én lelkem!” Habár körülveszi őt e világ szelleme és csapkodják a kételkedés, hitetlenség, panasz és gond tajtékzó hullámai; nincsen az a — akár ördögi — hatalom, amely képes volna őt megrendíteni, vagy elbuktatni. Aki teljes erejéből Krisztusba kapaszkodik, és rajta, mint az isteni igazság és örök irgalom szikláján alapozza meg reményességét, az még ma is bizonyos lehet a végeredményes és teljes győzelemben.

Segítsen bennünket a Mindenható a nyomorúságnak és szükségnek ebben az idejében, egy ilyen Dávidéhoz hasonló tapasztalat elnyeréséhez. Akkor életünk és munkálkodásunk annak a bizonyosságát fogják képezni, hogy az Istenbe vetett bizalom meg nem szégyenít, hanem még ma is magasztos gyümölcsöket terem. Akkor mi is képesek leszünk arra, hogy futásunkat „örömmel” bevégezzük és a Jézustól kapott „szolgálatot” hűségesen végrehajtsuk. (Ap. csel. 20, 24.) Erre bátorítanak bennünket a költő alábbi szavai is:

Már közelgünk hazánk felé,
Igy szól a hű őrnök szava!
Már elérünk az Úr elé,
S elmúl az éjszaka!
Azért bizzál s ne csüggedj el,
Vezessen a hit csillaga.
Míglen hazádba érkezel,
Ő élet vándora!

Voigt Miksa

Beszélni és hallgatni a maga idejében.

„A sok beszédben elmaradhatatlan a vétek; aki pedig megtartóztatja ajkait, az értelmes. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni.” (Példb. 10, 19. Jak. 3, 2.)

Ezek olyan igazságok, amelyek megokolják a hallgatás erényét és megfelelően értékelik annak súlyát. A hallgatás kötelessége dacára is megtörténhetik, hogy éppen a beszélés válik kötelességünké. A beszélésnek is és a hallgatásnak is meg van a maga ideje. Minden erényt: a szeretetet, örömet, reménységet, hitet és részvétet nyilvánítsunk ki; ellenben minden szenvedélyt: a haragot, irigységet, uralomvágyat és barátságtalanságot tartsunk vissza és nyomjunk el. Azonban még jámbor emberek is hibáznak olykor abban, hogy a tartózkodást mindkét oldalra alkalmazzák. Ők éppen úgy visszatartják a szeretet megnyilatkozását, mint a gyűlöletét, a részvétét csakúgy, mint a haragét; és elfeledkeznek eközben egy fontos élettörvényről. A szoros kötelekkel összekötözött lény a növekedésben akadályozva van. Ugyanígy a benső élet sem fejlődhetik, ha nemes megnyilatkozásai akadályoztatnak és a szeretet szemfedőbe lesz burkolva. Könnyebb dolog barátunkat haragból megszidni, mint kijelenteni előtte, hogy szeretjük és értékeljük őt.

A harag és a keserűség magamagától is igyekszik megnyilatkozni; a szeretet azonban igen gyakran szégyenli megmutatni magát. Pedig néhány szeretetteljes szó elégséges ahhoz, hogy boldoggá tegye azokat, akikkel együtt élünk.

Becker F.

Történelmi napok Genfben.

Maxwell A. S.

Midőn a protestáns fejedelmek a speyeri országgyűlésen híres határozatukat meghozták, aligha volt fogalmuk arról, hogy mily hatalmas benyomást fog protestációjuk gyakorolni a következő nemzedékre. Ők bátran megálltak meggyőződésük mellett, mert úgy látszott, hogy azon óra azt követeli tőlük. — Ebből eredt a protestantizmus és a szabadság.

Úgyanúgy csak az eljövendő évek fogják kinyilvánítani teljes értékét és jelentőségét annak a bizonyágtételnek, melyet Genfben 1931 év október 12—19-ig terjedő emlékezetes hetében, Isten igazsága érdekében tettünk.

Soha még ennek előtte ilyen csodálatos alkalom ennek a népnek nem adatott. — Péter apostol hallgatósága pünkösdi napján nem is hasonlítható össze a Népszövetség nemzetközi jellegével. Ott, a negyedik általános közgyűlésen melynek célja volt a közös tárgyalás és átmenet előkészítése, 111 kiküldött és megfigyelő volt jelen, akik 42 nemzetet képviseltek.

Olyan követek és államférfiak voltak jelen, akik királyokkal, államfőkkel és törvényhozó testületekkel szoktak érintkezni. Ilyen férfiak részeseültek Isten utolsó üzenetének bizonyágtételében és ennek hatása kétségtelenül érezhető lesz a világ minden részén. — A gyűlésre mély benyomást gyakorolt a H. N. Adventisták küldöttségének nagysága. Nem kevesebb mint tizenegy atyafi volt jelen, kik művünk hat Divízióját képviselték. Egyeseknek feltűnt annak a népnek csodálatos komolysága, mely képes volt még Dél-Afrikából és Amerikából is képviselőket küldeni, hogy ilyen természetű lelkiismereti kérdésben fellebezzenek a Népszövetséghez.

Az eredeti terv szerint minden testületnek csak egy képviselője szólalhatott fel, a gondviselés kegyelmes munkálkodása folytán azonban a mi küldötteink kivételes elbánásban részesültek, mert már az első délután, az elnök udvariassága folytán felszólalhattak Longacre, és Anderson atyafiak, valamint e sorok írója. Ezzel kapcsolatban még azon szokatlan előjogban is részesültünk, hogy az egyik zsidó képviselő felszólalását is előkészítettük.

Végre a tárgyalás vége felé, midőn úgy látszott, hogy minden ellenünk van, az elnök kérésünkre megengedte, hogy megfelelhessünk az elhangzott ellenvéleményekre. Ez volt a válságos óra! A teher Nussbaum dr párisi testvérünkre nehezedett. Isten mellette állt és olyan hatalommal ruházta fel, hogy húsz perc alatt az egész gyűlést hatása alatt tartotta. Kitűnő uriemberek hivatkoztak utána ezen mesteri fel-

szólalás kiváló ékességére. Egy követ azt mondta, hogy soha ilyen szép francia beszédet nem hallott! „Ez tökéletes volt“, mondotta. Ezen pillanattól megfordult a hullám. — Miután dr Nussbaum leült, feszült csend támadt a teremben. Úgy látszott, hogy senki sem képes már beszélni. Attól a pillanattól kezdve a naptár-ujítók legyőzettek. Utána minden felszólaló a mi részünkre kedvezően nyilatkozott. Soha teljesebben meg nem némult az ellenség. Mindnyájan úgy éreztük, hogy feltámadtunk és énekelünk. „Áldott legyen az Úr, akitől minden áldás árad!“

A reformerek, akik Genfben a biztos eredmény nagyratörő reményével utaztak, végleg leörve és kiábrándulva hagyták el a konferenciát. „Ti adventisták száz évvel visszavetettétek a reformot“, mondotta az egyik. „Életemben most már nem fogom láthatni“, jegyezte meg a másik. A győzelem teljes volt.

Mielőtt szétoszlottunk volna, a generálkonferencia tagjai és a többi kiküldöttek összejöttek és összeállítottak egy jelentést, amelyet az Omahában, (Nebraska) ülésező őszi gyűlésre elküldtek. Tartalma a következő:

A genfi delegáció üzenete az őszi gyűlésnek

A Népszövetséghez kiküldött delegációtok, valamint az európai, ausztráliai és délafrikai Divízió delegációja, kiküldve a naptárreform ülésére, kifejezni óhajtja Isten iránti háláját azon sok figyelemreméltó tapasztalata miatt, melyet Isten gondviselése folytán Genfben szerezhattunk.

Azon nézetten vagyunk, hogy az igazság érdekében adatott bizonyágtételünk, melyet 42 nemzet egybegyűlt képviselője előtt tehattunk, elvitathatatlanul igen nagy értékkel bír és megbecsülhetetlen áldásnak fog bizonyulni a műre a világ minden részében. Kétségtelen, hogy az egész gyűlés mélységes benyomást nyert az adventista álláspont komolyságáról és őszinteségéről.

Hálásak vagyunk népünknek a komoly imáért és hisszük, hogy ez eredményezte az Isten Lelkének hatalmas megnyilvánulását az államférfiakban és adott erőt a kimondott ígének. Habár Isten kegyelme folytán a jelenlegi naptárválság elmúlt, mégis úgy érezzük, hogy azért nem szabad megengedni, hogy erőfeszítéseink ellanyhuljanak azon a téren, — hogy továbbra is fölvilágosítsuk a népet a „névtelen nap“ veszélyes voltáról. Bár csalódtak Genfben, a naptárreformerek mindazáltal elhatározták, hogy folytatják propagandájukat azon reményben, hogy a jövőben sikerül majd nekik a jelenlegi döntés megmásítását elérni.

Hiszük, hogy Istennek nyilvánvaló keze

ezen egyedülálló és történelmi tapasztalatban örömet és megújuló bizalmat fog népünkben támasztani mindenfelé és minden egyesben lelkes és friss buzgalmat és bátorságot fog előidézni az előttünk álló feladatokhoz.

Aláírók:

C. S. Longacre G. E. Nord J. I. Robinson
J. Nussbaum T. T. Babienco W. A. Anderson
A. Vollmer P. G. Nelsen S. Rasmussen
L. L. Caviness A. S. Maxwell

Példázat az eszményi asszonyról.

Egy napon házamban megjelent egy férfiú, akit mindenki irigyelt a feleségéért és aki engem a legnagyobb bizalmával tisztelt meg. Ugyanis feleségéről és házasságáról beszélt nekem.

Kedvesem, mondá, mindenki irigyli tőlem ezt az asszonyt! Én tudom ezt. De sajnos az ellenkező az igaz, és én semmikép sem vagyok irigylésre méltó! Mert az én feleségem éppen nem olyan típusú asszony, aki hozzám való! Az én eszményi feleségemnek egészen más természetűnek kellene lenni és egészen más külsővel bírni.

Megkérdeztem a férfitől: Hát miért vetted el a feleségedet?

Ő így válaszolt: Mert mikor még nem volt a feleségem, akkor szerettem. Ma már tudom, hogy csalódtam. Gyenge emberek vagyunk.

Megkérdeztem ezen férfit: És milyen természetűnek kellene a te eszményi feleségednek lenni és milyen külsővel bírni?

Ő így válaszolt: Az én eszményi feleségemnek mindenek előtt türelmesnek kellene lenni. Egy bárány természetével kellene bírni, aki sokat tud tűrni anélkül, hogy haragra lobbanna. Rendelkezni kellene néki az összes keresztényi erényekkel, még pedig a legtökéletesebb fokban. Mert sajnos én nagyon heves természetű vagyok és gyakran nem tudom, hogy mit beszélek és mit cselekszem. Néki tehát mindent meg kellene érteni és mindent megbocsátani. Az én eszményi feleségemnek ezenkívül nagyon tisztának kellene lenni, házamat példás rendben tartani, mindig barátságosnak és jóakarátúnak lenni és minden szeszély nélkül lenni.

Midőn a férfit ezen modorban hallottam beszélni, azt gondoltam magamban: Nagyon igénytelennek épenséggel nem látszol! De aztán tovább kérdezősködtem tőle: És milyen külsővel kellene eszményi feleségednek bírni?

És a férfi így folytatta: — Néki olyan külsővel kellene bírni, mint egy oly lénynek, aki egy más, barátságosabb csillagzatról jött le a földünkre és mindenkinek azonnal így kellene

Dániel próféta könyve 9

Dacára annak, hogy a mágusok Dániel 2-ben kijelentették, hogy ők csak egy előre elmondott álmot, tudnak megjelenteni; ez alkalommal mégis ismét szegyenben maradtak mert „**az álom jelentését nem jelentették meg**” neki. (3. 4. v.) Ekkor a király figyelme ismét nem annyira Dániel művészetére, hanem inkább az igaz Istenre lett fordítva. Behívatta magához Dánielt, hogy elmondja néki az álmot és kérte őt, kiben „**a szent Isteneknek lelke van**” hogy mondja el, azoknak jelentését. (6. v.) Látott egy fát állani „**a föld közepette**”, melynek „**magasága rendkívüli**” volt (7. v.) — azonban nemcsak égigérő magas, hanem a „**a föld széléig**” terjedő terebélyes is volt. (8. v.) Sok és szép gyümölcsöt termett terebélyes ágai alatt és rajta hűsöltek a különböző teremtmények. (9. v.) — S látta akkor „**hogy egy Vigyázó . . . szent**” szálla alá az égből (10. v.) — és parancsot ad a törzs kivágására, és a madarak elkergetésére (11. v.) de „**gyökerének törzsökét**” meghagyja a földben „**vas és érc láncokba verve**” „**és a barmokkal lészen része a föld**

füvében” (12. v.) „**emberi szív**” helyett „**baromi szív**” adassék néki, s ilyen állapotban legyen hét ideig illetve esztendeig. (12. 13. v.) Mindezt pedig azzal okolta meg ama Szent, „**hogy megtudják . . . hogy Isten uralkodik az emberek birodalmán**” (14. v.) Elmondván ezen álmot, kételkedés nélkül hitte, hogy Dániel meg tudja fejteni annak értelmét. (15. v.) Dániel azonban „**közel egy óráig rémüldözék**” ezen álom értelmére gondolva, s csak a király biztatására eredt meg nyelve, azt kívánva bevezetésül, hogy ennek beteljesedése ne őt, hanem ellenségeit érje. (16. v.) A magyarázat szerint a fa a királyt magát jelképezte, „**kinek nagysága az égig**” „**hatalma a föld széléig**” terjed. (16—19. v.) — A „**Vigyázó**” szavai pedig Isten végzését közvetítették „**amely bekövetkezik . . . a királyra**” (20. 21. v.) (Ezékiel 31, 3-ban hasonló módon lesz Fáraó és Assyria hatalmas cédrusfákkal jelképezve.) Tehát „**kivetik**” őt az emberek közül „**mezei barmokkal**” lesz lakozása, „**füvet adnak**” majd ennie hét teljes esztendeig, míg nem elismeri az Istennek fensőbbiségét. (22. v.) Ezt felismervén, országa visszaadatik néki, — amit a fa megmaradó törzsöke ábrázolt. (23. v.)

gondolkoznia felőle, aki csak meglátja őt; röviden, az ő egész egyéniségének, a láthatónak és láthatatlannak, valami tökéletesnek és összhangzónak kellene lenni. Az okosságra nem helyezek súlyt, hanem inkább arra, hogy a dolgokat gyorsan felfogja.

Midőn fejtegetésében ennyire jutott, megkérdeztem a férfitől: Befejezted? Ő így válaszolt: Körülbelül.

Ekkor felidéztem emlékezetemben ezen férfi feleségének külső alakját és belső képességeit, melyek ezen asszonyt jellemezték és lám, úgy találtam, hogy ez az ember — anélkül, hogy tudta volna — minden pontban a saját feleségét írta le, azt a nemes asszonyt, akiben mindezen keresztény erények nagy tökéletességben megnyilvánultak, amelyekre ennek az embernek szüksége volt és mindenkéleltől, aki oly türelem felett rendelkezett, amelyért minden bárány megirigyelhette volna őt. Aki úgy nézett ki, mint egy angyal és akinek angyali lelkülete volt: egy kiváltságos asszony a sok ezer, sőt sok millió asszony között. És akiben ez az elvakult ember, — mégsem látta meg az ő eszményi asszonyát, Én mindezt elgondoltam magamban, de felőle semmit sem szóltam a férfinak, mert igen éles nyelve volt néki és ettől nem volt könnyű megmenekülni.

Azonban szerényen megjegyeztem: Barátom ismerlek téged és ismerem a feleségedet

Azután tanácsot ad Dániel a királynak: azt t. i. igyekezzék „**vétkeiktől igazság által**“ szabadulni s a hamisságtól „**irgalmasság**“ gyakorlása által eltávozni, — mely esetben elmaradhat még az Istennek büntetése is. (24. v.)

Ezen jövendölés beteljesült 12 hónap múlva, amint a király a királyi palotával összefüggő függőkertben sétált vala, (25. v.) s széttéekintve a gyönyörű városban büszkeség dagasztotta keblét, s oly fenhéjázó szavak hagyták ajkait, melyek által oly képességeket tulajdonított magának, amelyek Róma 11, 36. v. szerint csupán az Istent illetik meg. (25—27. v.) Alig mondotta ki fenhéjázó szavait, egy szöveget hallott, amely szerint „**a birodalom elvételét**“ tőle. (28. 29. v.) S „**abban az órában betellék**“ Nabukodonozoron a reávonatkozó büntető jövendölés. (30. v.) Ebben az állapotban „**szőre megnöve**“ s körmei a madarakéhoz lettek hasonlóvá. (30. v.) A hét év, illetve, a hét év elteltével — írja a király népéhez intézett szövegében —, „**szemeimet az égre emelém és az én értelmem visszatérem**“. Így mondott dicséretet az igaz Istennek csodálatos szabadításáért. (31. v.)

(Folyt. köv.)

és lásd, te anélkül, hogy tudnád, a saját feleségedet írtad le, midőn az eszményi asszony képét képzeletileg lerajzoltad előttem. Mert ez a kép, melyet az eszményi asszonyról nékem adtál, minden pontban hasonlít a te kedves, csodálatos, egyetlen feleségedhez.

A férfi így szólt: Valóban úgy gondolsz?

Én feleltem: Nem csupán gondolom — én tudom! De hallgass ide: te a feleségedre az utóbbi időben nem úgy néztél és nem is úgy bántál vele, mint a te képzeletbeli eszményi feleségeddel tetted volna! És ez a te hibád! Lásd meg ezentúl a feleségedben az általad leírt eszményi asszonyt, és csodálkozni fogsz, mily hamar lesz ő a te eszményi asszonyod. Mert az ember semmivé sem lesz oly gyorsan, mint aminek (tekintik) tartják!

Mire a férfi így szólt: Meg fogom kísérelni. Talán sikerülni fog.

És én ezen szavakkal bocsátottam el: Béke legyen veled!

Midőn eltávozott, arra a sok emberre kellett gondolnom, akik az élet dolgaival szemben épúgy vélekednek, mint ez az ember a feleségéről, aki valóban eszményi asszony volt, de akit a férje nem akart ennek elismerni. Mert az asszonyt, akit elveszünk, nem véletlenül vesszük el.

Németből fordította:

Özv. Svastits Elemérné

SZEMELVÉNYEK

Igazságok. Ezen cím alatt egy amerikai író, (Geo Branson Rea, a „The Far Eastern Review“ augusztusi számában) az alábbiakat írja a Kínában uralkodó állapotok és viszonyok felől:

„Kétszázmillió munkanélküli: Kína egész lakosságának csaknem a fele minden kereseti lehetőség nélkül áll. Így állapítja meg ezt a belügyminisztérium nemrég kiadott becslése.

Hárommillió ember egy természetellenes halálnak lett a martalékává; hat millió pedig a feltétlen éhhalálnak van kitéve. Az emberevés nem tartozik a ritkaságok közé; állapítja meg a Kansu, Kaku Nor és Ningsis tartományokból való jelentés.

Kiangsi tartományból menekültek száma kitesz tíz milliót; ebben a tartományban száz-ezernél több lakóház lett szétrombolva. A harcokban 180,000 embert öltek meg és mintegy 700 millió dollár értéket megsemmisítettek.

Sensi és Sanzi tartományokban az elmúlt esztendőkből az egyik kínai tábornok hadseregének beszállásolása folytán öt millió ember halt éhen. Több mint százezer fiatal lányt adtak el a szomszédos tartományok nyilvános háztulajdonosainak.

Minden szerencsétlenségnek a tetőpontja pedig az volt, amikor a megáradt Jangtsekiang a Hupe, Hunan, Kiangst, Nganhue és Kiangsu tartományokban 125.000 négyzetkilométer területen kiöntött. Több mint négy millió lakás összedőlt és 30 millió ember lett hajléktalanná.

Több mint öt millió katona él ennek a nyomorgó népnek a terhére... de a valódi számot egyedül Isten ismeri. A banditák, kommunisták és független hadseregek létszáma is kitesz vagy két milliót. Mindezek zsoldot nem kapnak ugyan, de táplálni, ruházni és fegyverekkel, valamint lőszerrel kell ellátni őket... Ezek a hadseregek a legmodernebb pusztító eszközökkel vannak felszerelve; nem hiányzik az ágyú, a gépfegyver, repülőgép, tank és autó sem közülük. Mindezeket természetesen külföldről szerzik be.

Mindezek olyan „igazságok”, melyek Jézus szavaira figyelmeztetnek bennünket Máté 24, 7. 8-ban és Megváltónk jövendöléseit a legteljesebb mértékben igazolják. Bennünket nemcsak a bizonyosságok fellege (Zsid. 12, 1) veszen körül, hanem egész sereg beteljesedett „idők jele” is arra figyelmeztetnek minket, hogy ebben a nyomoruságos időben reményteljesen emeljük fel a mi fejünket és erősödjünk meg abban a tudatban, hogy elközelgett a mi váltságunk. Lukács 21, 28. *Minck A.*

GYÜLEKEZETI HÍREK

→ **Watson atyafi**, a Generálkonferencia előljárója — amint értesültünk, a jövő esztendő elején Magyarországot is meglátogatja világ-körüli útja alkalmából.

62. **Mindig előre!** Az 1930 év vége felé a Generálkonferencia (misszióvezetőség) „Az északamerikai külmisszió egyesület”-től egy kérdőívet kapott azon célból, hogy megállapítsák a misszióvezetőség jelenlegi helyzetét. Az ív egyik kérdése így hangzott: „Lehetséges volt önöknek az utolsó öt év alatt új munkát felvenni? És ha igen milyen módon?” Már a kérdés feltevése arra mutat, hogy az előrenyomulás aligha volt lehetséges; sőt sokkal inkább feltételezik azt, hogy egy misszió sokat ért el,

ha egyáltalában fenntartja magát. Feleletünk a fentebbi kérdésre a következő volt: A. H. N. Adventisták az utolsó öt év alatt világra kiterjedő művük keresztülvitelében

1. 20 új országban kezdték meg a munkát;
2. 170 új nyelven kezdték meg az evangéliumi munkát, úgy, hogy most 394 nyelven dolgoznak;
3. 81 új misszióterületre hatoltak be;
4. 15 új uniót és misszióterületet szerveztek;
5. 127 új intézetet rendeztek be; felső és középiskolákat, kórházakat, kezelőhelyiségeket és kiadóhivatalokat;
6. 669 misszióiskolát nyitottak meg;
7. 889 misszionáriust küldtek ki (1925-től 1929-ig terjedő időközben);
8. a bel- és külföldi területek tőkét 7 millió dollárnál magasabbra emelték.

Helyén való, ha figyelünk az évtized eredményére, hogy szívünket új bátorság erősítse, ha látjuk azt „amit Isten tett velünk.”

Uniónk jóléti intézményének Tábea egylet ünnepélye és kiállításának kiállítása Budapesten. Nov. 18-án Jost

Budapest B; Eger; Nyiregyháza és Győr Tábea csoportjainak kiállítása.

Hulda t.-nő és a magyarországi nőegyletek ügyvezető igazgatójának, Rosenberg Augustia úrhölgynek jelenlétében és közreműködésével igen jól sikerült megnyitóünnepély zajlott le a molnár-uccai Kamarazene-teremben. — Az elhangzott beszédek kiemelték a nő helyét az emberi társadalomban, rámutattak a jótékonyági mozgalmakban betöltendő szerepükre és kiemelték, hogy a keresztényi szeretet folyamánya a jócselekedetekben megnyilvánuló emberszeretet.

Az ünnepélynél egybekötött jótékony célú kiállítás, melyet néhány budapesti és vidéki Tábea egylet rendezett, nem is remélt jó anyagi sikerrel végződött. Néhány óra leforgása alatt, a kiállított és eladásra szánt dolgokból több mint 1000 pengő forgalmat bonyolítottak le. Ez azt jelenti, hogy ezúton hozzávetőleges számítás szerint 3—400 pengő jutott a Tábeák által kép-

viselt nemes akció részére. Minden egyes gyülekezetnek volt valami „specialitása” amellyel feltűnt. *Békéscsaba* tetszetős kiállításán domináltak a kézimunkák és festmények, mely utóbbiakból

Budapest C; Pesterzsébet és Hódmezővásárhely kiállított dolgai.

kissé nagyobb propaganda mellett feltétlenül sokat fog tudni még elérni. *Budapest A*, bár még csak kezdetén áll a munkának, a flanel dolgokban értékeset nyújtott. — *Budapest B* kiállításában különösen az izlésesen kiállított fehérneműek aránylag nagy száma kötötte le a figyelmet. *Budapest C* a papucsokkal, gyermekruhákkal, de különösen a tűpárna céljaira szolgáló gombokkal tűnt fel. *Eger* kézimunkája érdemel említést; papírból kivágott és izlésesen dedikált szívek árusításából érték el bevételük jórészét. *Győr* láthatóan a vándorkosarakra és azoknak felszerelésére fekteti a fősúlyt; amint hallottam teljesen felszerelve öt kosarat szándékoznak átadni a Stefániának. *Kőbánya* kiállításán a praktikus dolgok domináltak: — kijavított cipők, kész matróruhák és télikabátok. *Miskolc* szépet mutatott be játékarukban, úgyszintén a vándorkosarak felszerelésében. *Hódmezővásárhely* bonyolította le az összes kiállítók közül a legnagyobb forgalmat. — *Pesterzsébet* házilag szőtt konyharuhákban, valamint törölközőkben mutatkozott versenyen felülállónak. *Nyiregyháza* kézimunkában nyújtott szépet, a kazettái pedig igazán megérdemelték volna a nagyszámú vevőközönséget. — *Rákospalota* szép kézimunkáival váltott ki elismerő szavakat a nézőkből és vásárlókból.

Mindent összefoglalva, ez a kicsiny kezdet biztató jelenséget tartalmaz a jövőre nézve, mikor majd az ország minden gyülekezete felhozza Pestre a maga készítményeit és egy hosszabb ideig tartó kiállításon alkalom fog kinálkozni arra, hogy a főváros közönsége nagyobb arányokban szerezzen tudomást arról a nemes és időszerű munkáról, melyet a mi közösségünk nőtagjai szeretettől indítván végeznek ember-

társaikért. — Adja a Mindenható, hogy mindnyájuknak ilyen természetű reménysége a közel jövőben valóraváljék.

A gyülekezet számára szóló bizonyágtételek megjelentek könyv-alakban. — Testvéreink örömmel ragadták meg az alkalmat, hogy ezen könyvek birtokába jussanak; sokakat csak anyagi körülményeik mostohasága tartott vissza egyelőre a megrendeléstől. Legjobban szerettük volna kiadni a német „Bizonyágtételek” mindkét kötetét, de ebben a kiadóhivatalnak rendelkezésére álló tőkék kicsiny volta és a testvérek korlátolt teherbíróképessége határt szabott nekünk. Szeretnők azonban, ha minél több bizonyágtétel jutna k. testvéreink birtokába, ezért elhatároztuk, hogy mindazon fejezeteket, melyeket a kiadott könyv megszabott terjedelme folytán kénytelenek voltunk kihagyni, a jövőben sorrendben és folytatásban közölni fogjuk az *Adventhírnök* hasábjain. Ezen intézkedésünkkel elejét akarjuk venni minden olyan esetleges gyanúsításnak, mintha bármelyik fejezet kihagyásánál valami szándékoság vezetett volna bennünket.

Bakos atyafitól Konstantinápolyból keltezett levelet kaptunk, melyben néhány érdekes tapasztalatáról számol be a mohamedánok között folyó munkájából. Nappalanként terjeszti könyveinket, esténként pedig felkeresi a munkája közben talált érdeklődőket. Habár a török nyelvet még nem beszéli folyékonyan, mégis — amint írja —, érzi, hogy „olyankor az Úrnak Lelke csodálatosképpen” siet segítségére. A gyülekezetben, az esti előadás alkalmával mindig viszontlát 8–10 ismerős arcot, — akik az ő meghívására keresték fel összejöveteleinket.

Nemrég történt, hogy a misszióterület előjárója, Becker atyafi lefordította néki az egyik

Bakos atyafi könyvet mutat be eladás céljából egy török családnak.

angol folyóiratból, hogy miképpen tért meg egy mohamedán férfiú; ő ezt a történetet továbbadta az egyik szomszédjának, minek következményeképpen ennek a családnak négy tagja lett az igazság komoly érdeklődőjévé.

Bakos atyafi, azt is közli velünk, hogy a közel jövőben elhagyja Konstantinápolyt és Törökország belsejébe, új munkaterületre vonul, ahol még sohasem járt adventista evangélista. Kér bennünket, hogy foglaljuk úgy őt, mint az ő munkáját imáinkba. Kérése bizonyára mindannyiunknál visszhangra fog találni.

Sarkkutatók. Az Északeurópai Divízió könyvevangélista közleményei ezzel a címmel érdekes tapasztalatokat közölnek a finnnek és lappok között folyó munkáról. Az ottani könyvevangélisták munkájuk közben eljutnak egészen az Északi sark vidékének közelébe. Ezért, ha mi sarkkutatókról beszélünk, nem a híressé vált Amundsenre, Nobilére vagy Byrd kapitányra gondolunk, hanem a mi hűséges könyvevangélistáink teljesítményére, akiknek hőstettei kiállják a versenyt amazokéval. Van két finn testvérnőnk, névszerint Naukkarinen Ina és Helminen Ida. Mindketten 22 évesek és önként jelentkeztek a lappföldön folyó munkára. Legutóbb Helsingforsban tartott gyűlésen mindketten megjelentek; e célból egy-egy hétig kellett rénszarvas által húzott szánon és két napig vonaton utazniok. Elmondották, hogy munkaterületükön olykor 40—60 km szánutat is meg kell tenniük naponta. Nem ritka eset, hogy a házak 20—30 km távolságban vannak egymástól. Utak nincsenek a hómezőkön, s ők csak térképük és iránytűjük segítségével tudnak tájékozódni. Ruházatuk a rénszarvas bőréből készült, eledelük pedig a kenyér, margarin és a rénszarvas húsa.

Helminen testvérnő egy alkalommal 25 km utat tett meg, hogy felkeresse egyetlen háznak a lakóit. Visszafelé jövet azonban hatalmas zápor fogta elő és a nagy sötétségben elvesztette tájékozóképességét. Gyufája átázott, úgy-hogy iránytűjét sem használhatta. Mintegy 24 óráig ment hegyen és völgyön keresztül, miközben a fáradtságtól többször össze is rogyott, amíg emberektől lakott helyhez érkezett.

Naukkarinen testvérnő pedig 40 km utat is megtett egyetlen lakótelep felkeresése érdekében. Mikor pedig fáradtságtól kimerülten az első házban bemutatta könyvét és arról érdeklődött, hogy a legközelebbi ház messze van-e, nyugodtan mondták neki, hogy csak öt kilométernyire.

Ez a két testvérnő mostan olyan helyen dolgozik, melytől a legközelebbi város körül-

80

belül olyan messze van, mint Budapesttől Prága.

Ifjúsági segítő. Tekintettel az Uniónak nehéz anyagi helyzetére ez évben a tervezett „Ifjúsági Segítő” 3. számát nem tudjuk kiadni, hanem 1932 január havában fog megjelenni. Ezzel kapcsolatban felkérem az összes ifjúsági vezetőket, hogy csoportjaikban a Reggeli Dicséret Naptárára minél nagyobb számban vegyenek fel megrendeléseket. Zarka D.

Gyermekiskolai emlékképek.

Felkérem az összes gyermekiskolai és ifjúsági csoportokat, valamint azon testvéreket, kiknek gyermekük van, hogy a gyermekiskolai emlékképeket az Uniónál rendeljék meg. (Zarka D. Budapest VI., Székely Bertalan utca 13.) Az előfizetési ár egy évre 1 P. Minden negyedévben jelenik meg és 12 képet tartalmaz, azaz minden gyermekszombatiskolai leckéhez egy-egy szemléltetőkép. Aki elő akarja fizetni, azt kérem, hogy az 1 P postabélyegben címemre legyen szíves küldeni. Zarka D.

Tindal atyafi levelet küldött Amerikából, melyben testvéri üdvözlését küldi a magyar testvéreknek. Nem tudja elfelejteni azokat a hónapokat, melyeket körünkben eltöltött; — szeretettel gondol a Budapest A gyülekezetre, ahol nyilvános előadásait tartotta. Bár nem reméli, hogy ebben az életben még Magyarországra jöhessen, de annál inkább hiszi, hogy az öröklétben szeretettel fogja üdvözölhetni magyar testvéreit.

Halálozás.

Amerikából kaptuk az értesítést, hogy Gyalay Mária testvérnőnk Kunszenmártónból, ez év október 22 én hosszas és nehéz szenvedés után Clevelandban (U. S. A.) meghalt. Október elején kelt levelében azon kívánságát fejezte ki, hogy szeretne magyar hazájába visszatérni. Az Úr másként akarta. Mint bibliamunkásnő szolgált hűségesen Gyalay testvérnő egy néhány évet Amerikában. Reménységünk, hogy az 1. Kor. 15, 42—43-ban megírtak rajta is teljesezésbe mennek. Minck A.

„ADVENTHIRNÖK“ H. N. Adventisták Magyarországi Uniójának közlönye.

Felelős szerkesztő: Streisinger Béla

Felelős kiadó: Zarka Dénes

Egyesszám ára 24 fillér.

Vallásos Irtak Nemzetközi Kiadóhivatala nyomdája Budapest